

ЧАСТИНА ПЕРША

КРИВАВА ЗАБАВА

**Стаття в тижневику *Enterprise* (Вестовер, штат Мейн)
за 19 серпня 1966 року:**

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ДОЩ ІЗ КАМІНЯ

Кілька гідних довіри осіб повідомили про дощ із каміння, який випав з ясного неба на Карлін-стріт у містечку Чемберлен 17 серпня. Каміння впало здебільшого на будинок місіс Маргарет Вайт, значно пошкодивши дах, зруйнувавши дві ринви й водостічну трубу та завдавши шкоди приблизно на 25 доларів. Місіс Вайт, удова, живе в цьому будинку з трирічною дочкою Керіеттою.

Узяти коментар у місіс Вайт не вдалося.

Коли це сталося, ніхто не здивувався — принаймні посправжньому, на підсвідомому рівні, який і породжує дикі плоди. На поверхні всі дівчата в душовій були шоковані, вражені, засоромлені або просто раді з того, що цій корові

Вайт знову дісталось по рогах. Якась із них, може, й говорила потім, що здивувалась, але то була неправда. З кількома з них Керрі ходила до школи ще з першого класу, і цей випадок, відповідно до законів, що керують людською природою, повільно й невпинно назрівав ще відтоді, розмірено наближався, як ланцюгова реакція до критичної маси.

Звісно, ніхто з них не знав, що Керрі Вайт здатна до телекінезу.

**Напис, нашкрябаний на парті
чемберленської початкової школи на Баркер-стріт:**

Керрі Вайт жере лайно.

Роздягальня повнилася вигуками, луною й потойбічним звуком води з душу, що розбивається об кахлі. Дівчата на першому уроці грали у волейбол, і їхній ранковий піт виступив легко й природно.

Дівчата витягувались і крутились під гарячою водою, верещали, бризкалися, передавали одна одній білі брусочки мила, вистрілюючи ними зі стиснутої долоні. Керрі інертно стояла серед них, як жаба серед лебедів. То була опецькувата дівчина з прищами на шиї, спині й сідницях, а її мокре волосся абсолютно не мало кольору. Воно змгло й бездушно прилипло до обличчя, і вона просто собі стояла, трохи схиливши голову й дозволивши воді обмивати її тіло й котитися далі. Вона здавалася жертвовною козою, незмінною мішенню, яка кожного разу вірить, що в неї розв'язався шнурок на взутті, довічною невдахою — і такою насправді була. Вона постійно й безнадійно мріяла про те, щоб у старшій школі Юена були індивідуальні, приватні душеві кабінки, як у школах Вестовера чи Льюїстона. Вони дивилися. Вони завжди дивилися.

Крани один за одним закрились, і дівчата повиходили з душової, познімали пастельні шапочки для купання, витерлися й побризкалися дезодорантом, поглядаючи на годинник над дверима. Станики застібалися, трусики підтягувалися, в повітрі висіла пара; кімната могла б здатися єгипетською лазнею, якби не постійне бурчання водограю джакузі в кутку. Вигуки й підсвисти розліталися різко й лунко, як більярдні кулі після сильного удару.

— ...і Томмі сказав, що воно на мені виглядає *хтозна-як*, а я...

— ...піду з сестрою та її чоловіком. Він колупається в носі, але вона теж, так що вони дуже...

— ...після школи в душ, а тоді...

— ...такий жаднюга, що й цента пошкодує, тож ми з Сінді...

Міс Дежарден, їхня струнка й безгруда викладачка фізвиховання, увійшла до кімнати, коротко нахилила голову й різко плеснула раз у долоні.

— Чого чекаєш, Керрі? Судного дня? Дзвінок за п'ять хвилин.

Її шорти були сліпучо-білі, а ноги хоч і не дуже округлі, але вражали ненав'язливою м'язистістю. З її шиї звисав срібний свисток, виграний у коледжі на змаганнях у стрільбі з лука.

Дівчата захихотіли, а Керрі підвела вгору повільні й затуманені від жару та мірного шуму води очі.

— Г-га?

Прозвучало це на диво по-жаб'ячому й до гротеску доречно. Дівчата знову захихотіли. Сью Снелл зісмикнула з голови рушник, як метка ілюзіоністка, що показує небачений трюк, і почала швидко розчісуватись. Міс Дежарден роздратовано махнула Керрі рукою до дверей і вийшла.

Керрі закрутила кран. Душ затих, перед тим покрапавши й побулькавши.

Уже аж коли вона вийшла з душової, всі побачили, що по її нозі стікає кров.

Із книжки «Вибух з тіні: справа Керіетти Вайт. Задокументовані обставини й певні висновки» авторства Девіда Р. Конгресса (Tulane University Press, 1981), стор. 34:

Навряд чи можна заперечувати, що непоміченість конкретних епізодів телекінезу в ранні роки життя юної Вайт пояснюється гіпотезою, висунутою Вайтом і Стернзом у праці «Телекінез: новий погляд на дикий дар»: здатність рухати предмети силою самого лиш бажання проступає тільки в моменти крайнього особистого стресу. Цей дар справді дуже добре прихований — як же інакше він лишався непоміченим цілі століття, коли тільки верхівка айсберга виступала над морем шарлатанства?

У цьому випадку за фундамент нам править лиш одна скупка чутка-свідчення, але й цього досить, щоб визнати неймовірної величини телекінетичний потенціал, який мала Керрі Вайт. Велика трагедія полягає в тому, що тільки сьогодні ми всі можемо легко передбачити погоду на вчора...

— *Мі-ісячні!*

Кріста Гаргенсен першою шмагнула Керрі цим словом. Воно відлетіло до стіни, відскочило й ударило знову. Сью Снелл пирхнула носом і відчула дивну й дратівливу суміш ненависті, відрази, гніву і жалю. Вона стояла як задубіла й не знала, що воно коїться. Та можна подумати, в неї ніколи не було...

— *Мі-ісячні!*

Слово стало кричалкою, заклинанням. Хтось на фоні (певно, знову Гаргенсен, але Сью не могла впізнати голос у лункому багатоголосі) горлав: «*Запхни тампон!*» — хрипко й нестримувано.

— *Мі-ісячні, Мі-ісячні, Мі-ісячні!*

Керрі тупо стояла в колі, що сформувалося навколо неї, а по її шкірі стікали великі намистини води. Вона стояла, як покірне теля, розуміючи з німим соромом, але без здивування, що сміються з неї (як завжди).

Коли перші темні краплі менструальної крові впали на кахлі плямами завбільшки з монетки, Сью відчула, як у ній наростає відраза.

— Заради Бога, Керрі, у тебе місячні! — крикнула вона. — Візьми обітрися!

— Г-га?

Вона по-коров'ячому озирнулася. Волосся прилипло до щік, утворивши подобу вигнутого шолома. На одному її плечі показався висип вугрів. Їй було шістнадцять, але невловима печать болю вже ясно виднілася в очах.

— Вона думає, що ними помаду витирають! — раптом викрикнула Рут Гоган із безпричинною втіхою, а тоді вибухнула пронизливим реготом. Пізніше Сью пригадала цю фразу і вписала її в загальну картину, але тієї миті для неї то був просто один беззмистовний звук серед різноголосся. «У шістнадцять? — Вона задумалася. — Не може ж бути, щоб вона не знала...»

Упало ще кілька крапель крові. Керрі продовжувала повільно й зніяковіло блимати по черзі на однокласниць.

Гелен Шайрз розвернулася й удала, що її нудить.

— У тебе *кров* іде! — з раптовою люття крикнула Сью. — *Кров*, кажу, йде, дурний ти шматок тіста!

Керрі подивилася вниз.

І заверещала.

Звук голосно пролунав у вологій роздягальні.

Раптом тампон ударився в її груди, а тоді лягнувся до ніг. Червона квітка виступила й розповзлася плямою по його поглинальній поверхні.

А тоді сміх, презирливий, повний відрази й жаху, наче набух і розпустився рваним і гидким цвітом, і дівчата почали закидати її тампонами й прокладками, які брали хто з сумочок, хто з розламаного автомата на стіні. Вони снігом пролітали в повітрі, а дівчата почали скандувати: «*За-пхни, за-пхни, за-пхни там-пон...*»

Сью теж кидала їх, кидала й скандувала разом з іншими, не дуже розуміючи, що робить, — її голову заповнили чарівні слова, що світилися, як неонova вивіска: «Тут нема нічого поганого нічого поганого нічого...» Слова блимали й заспокійливо світилися, коли раптом Керрі почала вити, і задкувати, і скидати вгору руки, і бурмотіти щось, і ревити.

Дівчата завмерли, зрозумівши, що нарешті надійшла стадія розщеплення ядра й вибуху. Озираючись назад, саме про цю мить дехто з них казав, що здивувався. Але ж до цього були ще цілі роки, цілі роки всіх тих «а розмалюймо Керрі зубною пастою, поки вона спить» у таборі для християнської молоді, або «я знайшов любовного листа Керрі до Боббі “Флеша” Пікетта, давайте його розксеримо й роздамо усім», або «а сховаймо десь її білизну», або «покладімо їй оцю змію в кросівок», або «притопи її *ще раз, ще раз*»; коли Керрі вперто тяглася за всіма у велосипедних мандрівках, де її одного року називали «пундиком», а наступного — «дизельною мордою», і де від неї завжди тхнуло потом, і де вона постійно відставала; коли вона натрапила на отруйний плющ, як ходила в кущі до вітру, і коли всі про це дізналися (гей, сракочухо, дупа свербить?); коли Біллі Престон наклав їй на волосся арахісового масла в кімнаті для самостійного навчання, де вона заснула; коли її щипали, коли підставляли ногу в шкільних коридорах, щоб вона перечепилася; коли з її парти збивали книжки; коли до її ранця підкладали непристойні малюнки; коли Керрі на церковному пікніку незграбно стала на коліна, щоб помолитись, а шов на її мадраській спідниці репнув уздовж застіжки зі звуком могутніх нездорових вітрів; коли Керрі завжди промазувала по м'ячу, навіть як підкидала його собі сама; коли впала обличчям на підлогу на уроці сучасних танців на другому році старшої школи й відколола шматок зуба; коли забігла в сітку на волейболі; коли завжди носила панчохи, які або пускали стрілку, або вже мали стрілки, або

от-от збиралися її пустити; коли вона завжди мала на блузках плями від поту під пахвами; навіть коли Кріста Гаргенсен після школи зателефонувала їй із «Фруктової компанії Келлі» в центрі містечка і спитала, чи знає вона, як правильно пишеться «екскременти» («Ка-Е-Ер-Ер-І»), — раптом усе це зібралось у критичну масу. Загальна боксерська груша, попільничка, лятрина, яку так довго шукали, нарешті знайшлась. Атом розщепився.

Вона відступила, завиваючи в цій новій тиші, затуливши лице схрещеними гладкими руками. До самої середини її лобкового волосся причепився тампон.

Дівчата дивилися на неї, і їхні очі вражено блищали.

Керрі вперлася спиною в стінку одного з чотирьох душевих відділень і повільно осіла. З неї виривалися повільні, безпорадні стогони. Її очі закотились і показали вологі білки, як у свині в забійному загоні.

Повільно й невпевнено Сью сказала:

— Здається, це в неї вперше...

А тоді двері ривком відчинилися, тупо й коротко бахнувши об стіну, і міс Дежарден увірвалася, щоб перевірити, в чому річ.

Із «Вибуху з тіні» (стор. 41):

Коментуючи цю тему, фахівці як з медицини, так і з психології сходяться на тому, що винятково пізній і травматичний початок менструальних циклів Керрі легко міг спровокувати прояв її латентного дару.

Те, що Керрі аж до другої половини 1979 року нічого не знала про щомісячний цикл зрілої жінки, здається неймовірним. Настільки ж неймовірним видається те, що мати дівчинки дала доньці досягти майже сімнадцятирічного віку, жодного разу не звернувшись до гінеколога з приводу відсутності в її доньки менструацій.

Але факти незаперечні. Коли Керрі Вайт усвідомила кровотечу зі свого вагінального отвору, вона гадки не мала, що діється. Не мала найменшого поняття про саме явище менструації.

Одна з тих її однокласниць, що вижили, Рут Гоґан, розповідає, що за рік до згадуваних тут подій вона зайшла до діваччої роздягальні старшої школи Юена й побачила, як Керрі використовує тампон, щоб промокнути губну помаду. Міс Гоґан тоді сказала: «Що це ти твориш?» Міс Вайт відповіла: «А хіба вони не для цього?» Тоді міс Гоґан відказала: «Аякже. Звісно, що для цього». Рут Гоґан звірила це кільком своїм подружкам (пізніше вона засвідчила, що все це здалося їй «майже милим»), і коли хтось у майбутньому й намагався просвітити Керрі щодо справжнього призначення предмета, який вона використовувала для корекції макіяжу, вона, вочевидь, пропускала такі пояснення повз вуха, розцінюючи їх як спробу її розіграти. Цього аспекту свого життя вона щодалі більше остерігалася...

Коли дівчата пішли на другий урок і дзвінок затих (кілька з них тихенько вислизнули з дверей, перш ніж міс Дежарден могла це помітити), викладачка застосувала стандартну тактику проти істерик — різко ляснула Керрі по обличчю. Вона навряд чи зізналася б, наскільки приємно їй це було зробити, і точно заперечувала б, що вважає Керрі жирною шмарклявою торбою з салом. Учителюючи перший рік, вона ще думала, ніби вважає всіх дітей хорошими.

Керрі підвела скривлене, засіпане обличчя й тупо подивилася на вчительку.

— М-м-міс Д-д-деж-ж...

— Устань, — холодно сказала міс Дежарден. — Устань і приведи себе до ладу.

— *Я стікаю кров'ю!* — закричала Керрі. Одна рука благально й сліпо потяглася вгору та вхопилася за білі шорти